

Prædiken til søndag septuagesima **Af sognepræst Mogens Thams, Rindum.**

Lignelsen om de betroede talenter.

En herremand sammenkalder sine øverste embedsmænd. Han fordeler sin formue imellem dem, alt efter evne og position.

Det har været en stor formue, otte talenter i alt, for en talent var den højeste valuta, man regnede med og svarer til mellem 6.000 og 10.000 denarer.

En denar var den almene dagløn. Så ham, der får de fem talenter får altså en sum på noget nær 50.000 dagslønninger. Eller ca. 220 årslønninger. Prøv at tage din egen årsløn og gange den med 220, da har du et billede af, hvad der her tales om!

Jo, det har været en rig mand, denne herremand; og de tre har været betroede medarbejdere, som han har haft tillid til.

Det fortællingen handler om er, hvad de tre gør med den betroede formue.

De to investerer formue og kan hver lægge hele 100 % oveni. Imponerende!

Men den tredje er bange for at tabe, det han har fået betroet, og graver pengene ned, så han kan give sin herre igen, hvad han fik overdraget.

Der er ikke rod i regnskabet hos nogen af dem. De er alle pligtopfyldende og ordentlige; her er der ingen korrupsion eller snyd over for herremanden. De vil hver især være gode tjenere for deres herre.

Alligevel var der noget helt galt for den sidste. Noget, som han slet ikke havde forstået, nemlig at en formue ikke skal gemmes væk, men omsættes og bruges.

Penge er ikke mål i sig selv, de er til for at omsættes og blive til mere. Hvis ikke er der ikke arbejde til de ansatte. Det grundlag, som de tre betroede medarbejdere er ansat på, er en forretning i drift; de forvalter en formue, der skal bringes i omløb.

Derfor lå det i aftalen, at af de tre medarbejdere skulle handle og bruge den betroede formue til at tjene flere penge.

Det er det, den ene tjener ikke har forstået – eller ikke vil gøre? Og, som straf sættes han fra bestillingen, kastes på gaden, endda under stor nød og elendighed.

Hvad er det den lignelse vil sige os?

I sin sammenhæng er lignelsen talt til Jesu disciple. Og budskabet er, at disciplene skal føre det videre, som Jesus har givet dem, nemlig: Historien om ham, troen på ham, dåben, nadveren, fællesskabet med Gud og næstekærligheden; alt det er de nu formidlere af.

Talenterne er kort sagt evangeliet. Fortællingen om Jesus Kristus, hvem han er og, hvad han betyder for os. Det budskab skal gives videre og formidlerne er disciplene.

Sådan var det for disciplene og, sådan er evangeliet givet videre til os, som kristne. Vi er nu som disciplene, der har fået kristendommen betroet og skal give det videre.

Men, hører tro og religion ikke hjemme i det private rum? "Gud har vigepligt" overfor demokrati og Folketingets love, siger Statsministeren. Er det ikke sandt?

Nej, for tro har netop med liv at gøre. Det liv, som vi lever hver især privat og offentligt. Vi kan ikke lægge alt det væk, der har med Gud at gøre, når det nu betyder så meget for vor væren og livsforståelse at være kristne. Vi kan ikke afgrænse Gud til noget personligt og privat, for at agere uden Gud, når vi er sammen med andre.

Nej, selvfølgelig ikke, siger søndagens lignelse. Evangeliet, som en levende del af os spiller med, og skal spille med, i alt det vi gør og er.

Det betyder ikke, at så sætter vi demokratiet, Grundloven og Folketingets lovgivning til side. Tværtimod! Det ville da, så længe ret og retfærdighed opretholdes, være en misforståelse af, hvad kristendom går ud på. Ja, skulle jeg mene, hænger demokratiet, lov og orden og Grundloven ikke sammen med netop kristendommen?

Talenterne er evangeliet. Det skal i omløb. Det er budskabet til os. Det er givet os, for at bruges og for at spille en levende del af vores liv, både for os selv og i vor omgang med andre. Det gælder over for vores børn og det gælder i almindelighed.

Men, hvad da med pengene, vores optjente formuen og materielle goder? Hvad med vore evner, vore "talenter"? Handler lignelsen ikke også om det?

Jo bestemt, for talenterne er, i sin brede betydning, alt det, vi har og er; kort sagt livet, som vi har fået! Livet er vores betroede formue. Det er dét perspektiv, som lignelsen også tegner for os. Alt det, som jeg er og har, er givet mig af Gud. Derfor skal det bruges og ikke gemmes væk. Det skal omsættes som levet liv i alle de sammenhænge, vi indgår i - på arbejde, i familien, blandt vennerne, på ældrecentret, eller hvor det nu er.

Livet er en gave. Men ikke en gave givet til brug for egen tilfredshed og behag, men til et samspil mellem det, som jeg gerne vil og kan, og så det, som bidrager til andres gavn og glæde.

Og nogen gange opdager vi, at det som umiddelbart ikke virkede tiltrækkende, men som vi måtte gøre af pligt, efterhånden fik en betydning for os, fordi vi gennem vor pligt gjorde noget for andre. Ja, livet har en mening, der hvor vi gør noget for andre! Eller, som det hedder i en salme:

*Så lær mig da, Herre, at dig til behag
jeg bruger det pund, mig blev givet,
at fylde med hæderligt virke min dag,
at hjælpe og værne om den, som er svag,
at elske, thi deri er livet.
Og giv mig til sidst
et navn, Herre Krist,
som er i din livsbog indskrevet!*